

Universitat
de les Illes Balears

Servei
Lingüístic

Gabinet
d'Onomàstica

Nota informativa

El Gabinet d'Onomàstica de la Universitat de les Illes Balears informa sobre el prenom **Uc**.

Consultada la veu «Uc» a les obres de referència principals sobre onomàstica catalana, com són el *Diccionari català-valencià-balear* (Antoni M. Alcover i Francesc de B. Moll, 1993, Editorial Moll), *El gran llibre dels noms* (Josep M. Albaigès, 2004, Edicions 62), el *Diccionari de noms de persona* (Josep M. Albaigès, 1997, Edicions 62), així com *El llibre dels 1.000 noms* (1996, Enciclopèdia Catalana), constatarem que **Uc** no és cap nom propi actual registrat en llengua catalana.

El mot simple *uc*, variant d'*aüc*, segons el *Diccionari de la Llengua Catalana* de l'Institut d'Estudis Catalans (DIEC2), significa:

1. *m* [LC] Cridòria.
2. *m* [LC] Crit allargassat i proferit amb força, sovint amb la finalitat d'excitar o esporuguir els animals o les persones.

Podria ser que la forma d'aquest substantiu creï confusió, per coincidència fonètica, amb la del nom propi *Hug*, ja que ambdues formes sonen de la mateixa manera, això és ['uk]. Segons Antoni Lluïl (*Diccionari de noms de persona històrics i tradicionals a Mallorca*, p. 171), l'antropònim masculí *Hug* es documenta a Mallorca des del segle XIII amb les formes *Hug*, *Huc*, *Huch* i *Hugo*. Al *Diccionari de textos catalans antics* es documenta amb les formes **Uc** i *Uch*, al·ludint a la mateixa persona, en un manuscrit del *Llibre dels fets*, de 1343. En un altre document d'aquest diccionari, de mitjan segle XV, apareix el mateix nom en dues formes: *Hugo de sant Victor* / *Uch de sent Víctor*. Per altra banda, el *Corpus Informatitzat del Català Antic* documenta el nom propi **Uc** a dos documents, del segle XIII i XIV, respectivament. Finalment, tot i que no en dona exemples documentals, el *Diccionari català-valencià-balear* recull **Uc** com a variant d'*Huc*, la qual provindria d'*Hug*.

Per tot això, podem constatar que, a més de les formes que documenta Antoni Lluïl, les grafies **Uc** i *Uch* es refereixen al mateix nom, la primera de les quals és la que està menys documentada.

[slg.uib.cat](https://seu.integracio/verifica)

Universitat
de les Illes Balears

Servei
Lingüístic

Gabinet
d'Onomàstica

D'acord amb les obres de referència esmentades, *Hug* és un prenom en llengua catalana, d'origen germànic, *Huguo*, derivat del nom celta *Hugh*. Significa 'intel·ligència, seny', i era el nom d'un dels corbs del déu germànic Odín, que l'informava de tot allò que succeïa a la Terra. Per altra banda, Josep Maria Albaigès, a *El gran llibre dels noms*, consigna *Ug* com a variant italiana del mot. *El llibre dels 1.000 noms* també recull la variant sense *h*. Per part seva, al *Diccionari de noms de persona* es documenten *Huc* i *Ug* com a variants d'*Hug*.

Per tant, en aplicació de les normes d'ortografia actuals de la llengua catalana, l'antropònim documentat històricament amb les grafies *Hug*, *Huc*, *Huch*, *Uc*, *Uch* i *Hugo* s'ha d'escriure amb la forma **Hug**. Això no impedeix, però, que es pugui registrar el nom d'**Uc**. La Llei 20/2011, de 21 de juliol, del Registre Civil (BOE 175), a l'article 51 «Principi de lliure elecció del nom propi», diu que:

El nom propi és elegit lliurement i només queda subjecte a les limitacions següents, que s'interpreten restrictivament:

1. No es poden consignar més de dos noms simples o un de compost.
2. No es poden imposar noms que siguin contraris a la dignitat de la persona, ni els que facin confusa la identificació. A l'efecte de determinar si la identificació és confusa, no s'atorga rellevància a la correspondència del nom amb el sexe o la identitat sexual de la persona.
3. No es pot imposar al nascut un nom que tingui un dels seus germans o germanes amb idèntics cognoms, excepte que hagi mort.

Palma, en la data de la signatura electrònica

Margalida Rosselló Gaia
Directora del Servei Lingüístic

[slg.uib.cat](https://seu.integracio/verifica)

